

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Ella Hayes

Elhagyottak

Sarah Morgan

Nem nyúlhatsz hozzám

Louise Fuller

Érdekházasság Makaóban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Ella Hayes, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: Tycoon's Unexpected Caribbean Fling (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

© *Sarah Morgan, 2002 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: The Doctor's Runaway Bride (Harlequin Presents)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Louise Fuller, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: The Rules of His Baby Bargain (Harlequin Presents)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 110. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-445-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Ella Hayes
Elhagyottak

1. FEJEZET

Emilie Clayton megmozgatta homokkal borított lábujjait, majd szemügyre vette a lábát, mely kezdett aranylóan barna árnyalatot ölteni. Kissé feljebb húzta szarongját, hogy ellenőrizze a bőrét a térde fölött, és látta, hogy ott is szépen barnul. Rejtély volt számára, hogy ez miképp lehetséges, amióta ugyanis megérkezett Buck Islandre, nem volt ideje a napon heverészni. Talán akkor kapta meg a nap, amikor reggelente átsétált kis házikójától a luxusvilláig, persze nem a rézfaliget árnyékában, hanem a hátsó bejárathoz vezető meredek emelkedőn, ahol semmi sem adott árnyékot. Vagy amikor a motorcsónakkal átment Tortolára, hogy feltöltse a készleteket.

Megigazította szarongját, és végigfuttatta tekintetét a zafírkék tengeren és a szomszédos szigetek távoli, zölden párálló dombjain.

Az elmúlt három hét szinte minden percét a konyhában töltötte, egzotikus ételkülteményeket alkotott, hogy kielégítse rendkívül igényes ügyfélkörét. Reggelire friss hideg és meleg ételeket kellett készítenie, ebédre könnyű és kifinomult fogásokat, vacsorára pedig olyasmiket, amik korábbi főnöke, Michel Lefèvre, az ünnepelt séf híres londoni éttermében, a Le Perroquet-ben is megállták volna a helyüket.

Kezdetben kissé ideges volt, mert még soha nem kellett egyedül gondoskodnia mindenről. Korábban mindig ott volt neki Tom, akivel szavak nélkül megértették egymást a konyhában és konyhán kívül, egészen addig, amíg... Összeszorult gyomra. Már négy hónap telt el, amióta a férfi fenekestől felforgatta az életét, de még mindig fájt. És nemcsak Tomot veszítette el, hanem mindent, ami vele együtt járt...

Szorosan átölelte a térdét, és elhessegette a gondolatot. Csendben hallgatta a hullámok moraját, a pálmalevelek susogását, a tengeri madarak vijjogásait. A lényeg, hogy a lámpaláza ellenére remekül helytállt a konyhában – a vendégkönyvi bejegyzések tanúsága szerint legalábbis –, ami nem kis teljesítmény.

Felállt, leporolta szarongját, és szorosabbra húzta a derekán. Persze Melinda nélkül meg lenne löve. Széles mosolyával és anyáskodó természetével, dallamos hangjával és remek humorérzékével az asszony még akkor is segített neki megőrizni a lélekjelenlétét, amikor egyik este tizenkét vendéget kellett megetetnie, akik összesen hat különféle főételt rendeltek.

Megindult a víz pereme felé, és elmosolyodott. Melinda és a férje, Erris jóval többek voltak egyszerű házvezetőnőnél és üzletvezetőnél. Otthonuk csak öt perc sétára volt Emilie szállásától, s az elmúlt három hét során jó barátai lettek. Barátságos, családszerető emberek voltak; mindenbe beavatták, gyámolították. Fiuk, Anton szabadidőautó-kölcsönzőt üzemeltetett Road Townban, és rendkívül keresett autószerelőnek számított Tortolán. Szabadidejében gólyalábas táncot oktatott, és fellépéseket vállalt a társulatával. Anton húga, Kesney szappankészítő műhelyt üzemeltetett, ahol helyileg kinyert tengeri só felhasználásával főzték a szappant. Férjével, Will-lel éppen első gyermeküket várták, Melinda és Erris legnagyobb öröme.

Buck Island nem volt messze Tortolától, de Melindának és Errisnek hiányzott szereteteik közelsége. Talán ezért is anyáskodott annyira az asszony Emilie fölött, és ezért ragaszkodott hozzá, hogy aznapra Emilie szabadságot vegyen ki, amíg ő felkészült Mr. Larsson látogatására.

Szabadság! Emilie eddig csak egy kis ízelítőt kapott a negyvenhektáros szigetből, de most végre jutott rá néhány órája, hogy mindent alaposan megnézzon magának.

Lassan sétálni kezdett. Menet közben szórakozottan kicsavarta a vizet úszástól nedves hajából, és azon morfondírozott, hogy a neve alapján ez a Larsson skandináv származású lehet. Melinda elmondása szerint három hétre bérelte ki a helyet, méghozzá teljesen egyedül, ami elég furcsa, hiszen ez egy magántulajdonban álló sziget, rajta hatszobás luxusvillával és saját séffel...

Egy pillanatra megállt, hogy megcsodáljon egy barna pelikánt és egy száguldó katamaránt, majd folytatta a sétát. Ha csak egy emberről kell gondoskodni, az rémesen kevés munka lesz, pedig

ő pont azért vállalta el ezt az állást, hogy lefoglalja magát. Azt akarta, hogy ne maradjon ideje azon töprengeni, mit csinál éppen a világ másik oldalán Tom. És Rachel...

Összeszorította az ajkát, és tempósabb sétára váltott. *Tom és Rachel!* A gondolattól, hogy azok ketten épp a közös otthonukat szépítgetik és a jövőjüket tervezgetik, Emilie-nek elszorult a torka. Visszafojtotta a zokogást; megállt, nyelt egy nagyot. Úgy kellett kényszerítenie magát, hogy vegyen egy mély lélegzetet. Még alig egy órája szabad, és máris Tom és Rachel jár a fejében. Rachel, aki elvileg a legjobb barátnője volt. Az elmúlt három hétben a rengeteg munka miatt nem volt ideje gondolkodni, esténként kimerülten zuhant az ágyba, most viszont három hét semmittevés vár rá, és ez az utolsó dolog, amire most...

Fémes koppanás szakította ki gondolataiból. Amikor felkapta a fejét, látta, hogy egy sportkatamarán fut ki éppen a partra, tőle mindössze néhány méterre. Pillanatokkal később, egy nagy csobbanást követően, magas, szőke, narancssárga úszónadrágot és mentőmellényt viselő férfi bukkant elő a vitorla mögül, és nekilátott, hogy kivontassa a partra a katamaránt.

Emilie testén furcsa borzongás futott végig, de aztán erőt vett magán, és megindult a fénylő törzsű katamarán és a férfi felé.

– Elnézést, ez magánterület – mondta, miután vett egy mély lélegzetet.

Semmi reakció.

Ismét teleszívta a tüdejét levegővel, és közelebb óvakodott. Végigfuttatta a tekintetét a férfi duzzadó bicepszén, a karja belső oldalát díszítő tetováláson és az állát borító borostán, ami ugyanolyan világos színű volt, mint sűrű, csodásan kusza haja. Emilie komoly kísértést érzett, hogy csak álldogáljon ott, és bámulja...

Na álljon meg a menet! Az előbb még Tom miatt gyötrődött, most meg erre a betolakodóra mereszti a szemét? Mi a fene ütött belé?

Nyelt egy nagyot. Az idegen tényleg a legjóképűbb férfi volt, akivel valaha találkozott, de most nem ez volt a lényeg. Akkor sincs itt semmi keresnivalója. Emilie megvetette a lábát, megköszönte a torkát, és tett egy újabb próbát:

– Már megbocsásson...

A férfi összeresztette a kezéből a katamarán kötele, de rögtön felkapta, Emilie felé fordult, és rászegte jeges tekintetét.

– Igen?

Emilie az ajkába harapott, és magában azt kívánta, bárcsak ne lett volna annyira számonkérő a hangja, a szőke idegenen ugyanis látszott, hogy sikerült megütközést keltenie benne. A szája sarka viszont egy egészen picit fölfelé görbült, s ez nem igazán állt összhangban szigorú nézésével.

Emilie zavartan megnedvesítette az ajkát, és érezte, hogy felforrósodik az arca.

– Bocsánat, hogy kiabáltam, de először nem hallott meg...

Az idegen szeme körül kisimultak az apró ráncok, és Emilie-nek torkán akadt a szó. A férfi eléggé magabiztos benyomást tett, amikor partra vonszolta a katamaránját, most viszont szinte elveszettnek látszott. Bujkált valami a tekintetében, ami gyengédebb bánásmódot kiáltott.

– Nem akartam megijeszteni – szólalt meg végül Emilie.

– Semmi gond. – A férfi vetett egy pillantást az árbóc felé. – A vitorla eléggé zajos... nehéz meghallani bármit is mellette. – Ismét Emilie felé fordult, tekintete némi értetlenséget tükrözött.

– Egyébként... ki maga?

Hirtelen felcserélődtek a szerepek. Most Emilie volt az, aki magyarázkodásra kényszerült. Zavartan a füle mögé igazította szélfúttá tincseit.

– Emilie vagyok.

– Értem. És azért van itt, mert...?

Ez a találkozás egyáltalán nem úgy alakult, ahogy Emilie eltervezte. Furcsa akcentusával és viking harcosokra emlékeztető testével az idegen teljesen elbizonytalanította.

Viking?

Átható, szürkés-kék szempár... sűrű, szőke haj... márkás karóra... svéd akcentus... Jóságos ég! Hirtelen minden a helyére került. Emilie rádöbbsent, hogy a férfi, akit majdnem elzavart a partról,

nem más, mint Magányos Larsson.

Joel Larsson hirtelen rádöbbsent, hogy visszafojtja a lélegzetét, pontosan úgy, mint amikor programot tesztel. Csakhogy az gyerekjáték volt ahhoz képest, hogy megfejtse az Emilie arcán átsuhanó mindenféle érzelmeket. Egészen egyszerű kérdést tett fel a lánynak, de nagyon úgy tűnt, hogy a válaszadás mégis nehézséget okoz neki.

– Emilie?

A lány pislogott, aztán gyengéd kifejezés jelent meg az arcán, s a legbarátságosabb, legszebb mosoly, amit Joel valaha látott.

– Azért jöttem, hogy üdvözljem Buck Islanden.

Joel eltátotta a száját, de gyorsan be is csukta.

– Na de...

– Maga Mr. Larsson, ugye? – A lány mogyoróbarna szeme valósággal ragyogott.

Joel bólintott, mert nem volt benne biztos, hogy képes lenne megszólalni. Nem számított semmiféle fogadóbizottságra, eltekintve attól a vidám fickótól, aki a repülőtéren várt rá, és elvitte a hajókölcsonzóba. Erris – a férfi ezen a néven mutatkozott be neki – azt mondta, ő végzi a szigeten a karbantartási munkákat, és biztosította, hogy a csomagjai a szobájában várnak majd rá. A karbantartó fickó jelenléte egy dolog volt, a fürdőruhát és szarongot viselő Emilie-é már egészen más.

Nils! De nem, Nils még vőfély üzemmódban sem játszaná el ezt vele. Ez viszont nem változtat a tényen, hogy egy gyönyörű lány áll előtte, valamiféle reakcióra várva. Így aztán Joel vett egy mély lélegzetet, előrelépett, és kinyújtotta a kezét.

– Szólítson Joelnek.

– Örvendek, Joel.

A lány gyorsan kezét fogott vele, majd elhátrált. Egy pillanatra bizonytalanság villant a tekintetében.

Joel nem tudta, minek köszönhető ez a reakció. Azt kívánta, bárcsak jobban odafigyelt volna, mit mondott neki Nils az út előtt, mert akkor talán most lenne némi fogalma róla, ki lehet ez az Emilie, és mi folyik itt – csak hát akkor épp máshol járt az esze. Próbálta felidézni a beszélgetésüket, és szinte a hátán érezte barátja tenyerét.

„Imádni fogod Buck Islandet, Joel. Az a hely maga a paradicsom. Mindennap vitorlázhatsz, lazíthatsz... kiszellőztetheted a fejedet... És nem lesz ott rajtad kívül senki, magam gondoskodtam róla. Ennél jobb antinászajándékot nem tudtam kitalálni.”

Joel megkönnyebbült. Csak azt nem értette, hogy jön a képbe Emilie. És azt sem, honnan tudhatta a lány, hogy ezen a parton fog kikötni, ebben az időpontban, amikor öt perccel ezelőtt még ő maga sem tudta. Eredetileg az egész délutánt vitorlázással szeretne volna tölteni, de annyira ki volt merülve az időeltolódás miatt, hogy inkább a kikötés mellett döntött, mielőtt még felborul a katamaránnal.

Legszívesebben ismét felsóhajtott volna. Úgy érezte, fuldoklik, de persze nem fogja hagyni, hogy ez meglátszódjon rajta. Emilie felbukkanása meglepetésként érte ugyan, de azért maradt még valami a büszkeségéből.

Megszabadult a mentőmellényétől, és vetett egy lopott pillantást a lányra, akinek a jelek szerint esze ágában sem volt távozni.

– Vitorlázik, Emilie? – tett egy ügyetlen kísérletet a társalgásra.

– Nem – felelte a lány apró vállvonással. – Még soha...

Valamitől elhalt hangja. Joel a szeme sarkából látta, hogy vonalat húz a lábujjával a homokba, és minden önfegyelmére szüksége volt, hogy ne járassa végig a tekintetét dús domborulatain.

– Szóval... – Joel idegesen toporgott, és kénytelen volt megköszörülni a torkát – mit csinál?

– Én... ööö... – kezdte Emilie bizonytalanul, majd hirtelen megértés villant a tekintetében. – Ó! Úgy érti, mit csinállok itt, a szigeten?

Joel bólintott.

– Én vagyok a séf – felelte a lány tétova mosollyal.

A séf?

– Reggeli... ebéd... vacsora... – Emilie mosolya kezdett elhalványulni. – Délutáni tea... Amit csak akar.

– Remek... mármint: köszönöm. – Joel megdörzsölte a tarkóját, mosolyt erőltetett az arcára, majd ismét a hajónak szentelte figyelmét, és gépies mozdulatokkal leeresztette a fővitorlát.

Szorítást érzett a mellkasában, pulzusa vadul száguldott. Szent ég! Ezért nem szerette maga körül az embereket – mert mogorva, zsémbes. És... elveszett. Nem számított rá, hogy séf is jár a villához, és nem tudta elég gyorsan elrejtetni az érzéseit, így akaratlanul is sikerült elérnie, hogy Emilie kényelmetlenül érezze magát. Pedig nem a lány a hibás, hanem ő: nem olvasta el a prospektust, amit Nils adott neki. Feltételezte, hogy... *Skit!*

Leterítette a vitorlát a homokba, hogy feltekerje. Nils igazán nagyvonalú és kedves gesztust tett felé, de nagyon úgy tűnt, hogy mégsem tud olyan elvonultan élni itt a szigeten, mint eredetileg tervezte. Éles fájdalom hasított a mellkasába. Azok után, amiken Astrid miatt keresztül kellett mennie, magányra vágyott – egyszerűen muszáj volt egyedül maradnia, hogy rendet tegyen a gondolatai közt. De el tudja látni magát, semmi szüksége saját séfre.

Egy hirtelen szélökés kitépte kezéből a vitorlát, ő pedig futásnak eredt, hogy elkapja. Amikor elég közel ért hozzá, térdre vetette magát, és sikerült megragadnia. Aztán Emilie is ott termett közvetlenül mellette, hosszú, sötét haja örvénylett az arca körül. Egy pillanatra egymásba kapcsolódott a tekintetük, aztán a szél megint kitépte Joel kezéből a vitorlát.

– *Skit!* – szitkozódott az anyanyelvén.

– Ha az én hibám, akkor bocsánat – pihegte a lány. – Én csak segíteni próbáltam.

– Nem a maga hibája. Én nem fogtam rendesen – vont vállat Joel.

– Tehetünk még egy próbát...

Olyan könnyű volt elmerülni a lány finom vonásaiban. Ez a szépen ívelt, sötét szemöldök, ez a szempár...

Joel a hajába túrt. Emilie a séf, akire nincs szüksége – de a szökevény vitorlák befogásakor két ember jobb, mint egy. Együtt láttak neki az üldözésnek, s mikor végre sikerült becserkészniük a célpontot, Emilie kipirult arccal, vidáman csillogó szemmel nézett rá. Olyan diadalittasan, hogy Joel nem tudta megállni, ő is elmosolyodott. Ez a lány egyáltalán nem hasonlított Astridra, és Joel azon kapta magát, hogy nem bírja levenni a tekintetét nőies formáiról.

2. FEJEZET

Szóval ez a Magányos Larsson.

Emilie elindult arra, amerről jött, és örült, hogy távolságot teremthet önmaga és a lélegzetelállítóan jóképű férfi között, aki az orra előtt szállt partra a vitorlásával. Magában hálát adott az égnek, amiért még időben rájött a kilétére.

Élesen látta a lelki szemei előtt a széles, szörtelen mellkast és a narancssárga úszónadrág alatt eltűnő V alakú izmokat. Hirtelen késztetésnek engedve megállt és visszanezett, de a magas, izmos alak addigra eltűnt, csak a katamarán maradt utána.

Lehunyta a szemét, és maga elé képzelte a férfiét. Szürkéskék. Inkább kék volt, mint szürke, amikor a nap sugarai megfelelő szögben érték az íriszét, és ragyogó kék, amikor éppen mosolygott. Emilie nem értette, miért van egy ilyen férfi egyedül. És azt sem, miért tűnt annyira meglepettnak, amikor elmondta neki, hogy ő itt a séf. Ez igazán különös. Ki bérel ki egy luxusüdülőt egy távoli szigeten úgy, hogy azt se tudja, milyen szolgáltatások vannak benne az árban?

Emilie leült a homokba, és belemélyesztette lábujjait a meleg, mély lágyságba. Joel Larsson. Hűvös, mint az északi nyár, de amikor a vitorlát kergették, a csintalanság szikrái villogtak a szemében. Megmutatta a lazább oldalát. A nevetése pedig olyan volt, mint valami mélyről feltörő morajlás. Őszinte. Igazán kellemes meglepetés... És az a vibráló feszültség kettejük között... Emilie régen érzett ilyet utoljára – ezért is találta nyugtalanítónak.

Felkapott egy marék homokot, és hagyta átperegni az ujjai között. Nem követ el bűnt azzal, ha vonzónak találja Joelt, de nem szokása nyári kalandokba bocsátkozni. És még ha nem is tiltja a szerződése, nem lenne túl profi dolog viszonyt folytatni az egyik vendégével – márpedig ő az imént még igazi profinak érezte magát, akkor is, ha már nincs meg az étterme, sem a társa, sem a legjobb barátnője...

Nyelt egy nagyot. Pont ez járt a fejében, amikor felbukkant a parton Joel. Ezért volt annyira eltökélt. Ezért akarta elzavarni – jó célpont volt a haragjának. Csakhogy Joel teljesen ártatlan volt. Nem ő itt a probléma.

Emilie lehunyta a szemét, és hallgatta a partnak csapódó hullámokat. Azt kívánta, bárcsak nagyobb örömmel töltené el a gondolat, hogy több ideje lesz önmagára. Hiszen itt van ezen a paradicsomi szigeten, melegben, békességben... és magányosan. Görcsbe rándult a gyomra. Már a találkozásuk előtt Magányos Larssonnak keresztelte el magában Joelt, de ez talán többet árul el őrá, mint a férfiről. Hiszen könnyen meglehet, hogy Joel éppen azért jött a szigetre, mert egyedül akar lenni. Vele ellentétben Emilie sohasem szerette az egyedüllétet, számára az egyet jelentett a magányossággal. És azzal, hogy a jelenléte nemkívánatos mások számára...

Gyerekként az otthonában is így érezte magát. Nővérei – egy ikerpár – hét évvel idősebbek voltak nála, és olyan szoros volt a kapcsolatuk, hogy neki már nem maradt hely. S ha ez még nem lett volna elég, a szülei azok közé a párok közé tartoztak, akik mindig mindent együtt csináltak. Ugyanazokat az ételeket szerették, ugyanazokért a zenekarokért rajongtak, és ma már Abu-Dzabiban éltek, ahol együtt jártak golfozni és bridzselni is.

Párok! Partnerek! Emilie ebben nőtt fel, épp ezért sohasem tudott meglenni társ nélkül. Makacsul belekapaszkodott bárkibe, aki legalább egy csekély figyelmet szentelt neki. Mindig szüksége volt egy legjobb barátnőre. Egységben az erő, együtt minden könnyebb – ez volt a mottója. Ezért is érezte olyan galád árulásnak, ami Tom és Rachel közt történt.

Dühösen a homokba fúrta ujjait, és összerándult, mert szúrást érzett az ujjbegyében. Ásni kezdett. Ez csak egy vívócsiga lehet! A szigeten nagyon gyakoriak voltak, és valahol olvasta, hogy a bátorság, a remény és az optimizmus jelképeiként tartják őket számon – csupa olyasmi, amire neki óriási szüksége lenne. Kiásta a homokból, és szemügyre vette. Gyönyörű volt a kunkorodó csúcsaival. Rázárta a tenyerét, és érezte, hogy a csúcsok a bőrébe mélyednek.

„Beszélünk kell...”

Nyelt egy nagyot, de legalább nem sírt. Tom szavai ott visszhangzottak a fejében, de inkább a vívócsigára gondolt, a csigaházra, mely felért egy erődítménnyel. Talán neki is valami ilyennel kellene körbevennie magát...

Tizenhét éves volt, amikor randevúzni kezdett Tommal. Sohasem élt önálló életet, sohasem vette kezébe a sorsa irányítását. Talán Joel Larsson csendes elvonulása mégiscsak áldás. Mivel a férfinak köszönhetően jóval kevesebb munka vár rá az elkövetkező három hétben, esetleg megragadhatná az alkalmat, hogy átértékelje az életét... Hogy kiderítse, ki is ő, és ki lehetne belőle... Kialakíthatná a saját erődítményét, és megtanulhatná, hogyan kell egyedül lenni boldogan.

A vívócsigával a markában talpra kecmergett. Egy szédítő pillanatig Joel szürkés-kék szemének képe töltötte be minden gondolatát, de gyorsan elhessegette. Kedveli a férfit, de nem engedheti meg magának, hogy romantikus érzelmeket tápláljon iránta. Végzett a férfiakkal és a szerelemmel. Itt az ideje, hogy most már ő álljon az első helyen.

Joel betette a gardróbba üres bőröndjét, és körülnézett a hatalmas hálószobában.

Nagyobb volt, mint a stockholmi hálószobájuk, vagyis a hálószobája, melynek falai szürke és krémszínű árnyalatúra voltak festve. Itt fehérek voltak a falak, a bútorok sötét, fényes felületűek, lent natúr fapadló. A kárpitok és a függönyök élénkzöldek voltak, de nem volt bennük semmi túlzó. A levegőben frissen húzott ágynemű és méhviasz illata keveredett egymással.

Joel vett egy mély lélegzetet, és rögtön engedni kezdett benne a feszültség. Talán hiba volt a reptérről egyenesen a hajókölcsonzóba menni, de a végtelenül hosszúnak tűnő út után, amelyet egy átszállás is nehezített, hevesen vágyott rá, hogy végre friss levegőt szívhasson, és szerette volna arcán érezni a nap melegét és a szél érintését.

Átvágott a szobán, és leült az ágy végében álló ottománra. Emilie... Ő az oka, hogy annyit ügyetlenkedett a vitorlával. Valahányszor ránézett, különös vibrálást érzett kettejük közt, valamit, ami megzavarta az érzékeit, s amitől a csontjai mintha kocsonyássá váltak volna.

Hangosan kifújta a levegőt. Nem számított Emilie jelenlétére. Se Melindáéra, aki a házvezetői feladatokat látja el, és megérkezése után körbevezette a villában, majd felkísérte a szobájába. Mielőtt magára hagyta, még tájékoztatta, hogy ha kipihente magát, italokkal és étvágygerjesztő falatokkal várják odalent a teraszon.

Joel lehajolt, hogy felvegye az ütött-kopott félcipőt, amit korábban lerúgott a lábáról. Amikor Nils közölte vele, hogy kibérelt neki egy házat egy magánkézben levő szigeten, nem gondolt ekkora luxusra. Pedig tudhatta volna. A barátja rendkívül nagyvonalú, eszébe se jutott volna szerényebb szállást keresni neki.

Felsóhajtott. Melindán látszott, hogy feltűnt neki a csodálkozása; alig tudta leplezni, mennyire mulattatja a dolog, és Joel úgy érezte magát, mint valami idióta.

Szórakozottan babrálta a cipőt, ujjjaival végigsimított a felhámolt bőrön. De hát tényleg idióta, nem? Legalábbis volt olyan hülye, hogy elhiggye, hamarosan férj lehet belőle.

Astrid... ahogy áll az ajtóban elfehérülő szájjal... „Joel, beszélünk kell...”

Érezte, hogy lelassul a pulzusa, majd hirtelen ismét felgyorsult, dübörgött a fülében, lüktetett a torkában. Nyolc hét! Astrid lefújta az esküvőt, mindössze nyolc héttel előtte. Egyszerűen kihajította az ablakon a tizenegy együtt töltött évüket – sőt, még annál is többet, hiszen tinédzser koruk óta egy pár voltak. És mindezt miért? Joelt szédülés fogta el. *Johanért! A testvéérért!*

Összeszorította a fogát, és nyelt egy nagyot. Úgy érezte, hatalmas fekete lyuk tátong ott, ahol valamikor a szíve volt. Talán a teste így próbálja megvédeni a fájdalomtól. De ő azt akarta, hogy fájjon. Mert megérdemli. Nem szentelt elég figyelmet Astridnak és a közös életüknek. Mintha azzal, hogy sok évvel ezelőtt gyémántgyűrűt húzott az ujjára, kimentette volna magát a szerelem alól.

A cége fejlesztésére koncentrált, s mikor úgy érezte, végre elérkezett az ideje, megkérte Astridot, hogy tűzze ki az esküvő időpontját, amit ő meg is tett. Minden olyan szépen alakult – de aztán egyszer csak...

Elszorult a mellkasa. Mindig is csendes típus volt; őt testvér közül a középső, magányos farkas.

Szeretett elkülönülni, de ez a mostani elkülönülés a korábbiakkal ellentétben nem az ő döntése volt. Megfeneklett az élete. Akkor sem lett volna képes beszélni a családjával, ha érzett volna rá bármiféle késztetést. Hiszen Johan is a családjához tartozott, és fogalma sem volt, mit is mondhatna neki. Nem tudott eligazodni az érzésein, agyára bénító zsibbadtság telepedett, képtelen volt koncentrálni.

Vett egy mély lélegzetet, ledobta a cipőjét a padlóra, és lassan belebújt. Eszébe jutott Emilie. A lány meg tudta ragadni és fenn is tudta tartani a figyelmét. Miközben a vitorlával birkóztak, többször is alaposan megnézte magának. Hiszen ő is csak férfi, és Emilie elképesztően kívánatos. De vajon mit árul el ez az Astrid iránti érzéseiről? Úgy érezte, nem helyénvaló ennyire erősen vonzódnia egy másik nőhöz mindössze néhány héttel azután, hogy elveszítette élete nagy szerelmét. Nyilvánvaló volt, hogy valami nagyon nincs rendben vele.

Felsőhajtott. Nem tudta kiverni a fejéből Emilie-t. Felpattant. Azzal próbálta magyarázni a testét elöntő forróságot, hogy ez csak ösztönös reakció: fájdalomtól bénult lelke így próbál ismét életre kelni. Igen, csakis ez lehet a magyarázat. Emilie csak egy fantázia, a tűz pedig, ami benne lángol, idővel majd szépen elparázslík, mert ő nem az a fajta férfi, aki nyári kalandokba bocsátkozna, most viszont nem volna lelkiereje ennél többre.

Szóval jobb lesz, ha távol tartja magát Emilie-től.

Elindult az ajtó felé. Talán nem is lesz annyira nehéz elkerülnie a lányt: csak a konyhától kell távol tartania magát. Beletúrt a hajába, aztán megragadta a kilincset. Melinda említett valamit italokról a teraszon, és hirtelen nem is tűnt annyira rossz ötletnek, hogy igyon valami töményet.

– Mit csinálsz? – Melinda gyanakvóan méregette a munkafelületen tornyosuló liszthalmot.

– Zsömlét sütök – felelte Emilie mosolyogva.

– Nincs már kicsit késő hozzá?

– Bőven időben vagyok. Bő félóra alatt elkészülök velem, és még meleg lesz, mikor az asztalra kerül.

– Aha – dünnyögte Melinda, és volt valami a hangjában, amire Emilie felkapta a fejét.

– Mi az?

Melinda lassan elmosolyodott.

– A kenyérral a szeretetünket szoktuk kifejezni, és igazából a zsömle is kenyér. Lélekmelengető, tápláló étel...

– Lehet. Legalábbis vannak, akik így tekintenek rá. – Emilie folytatta a tészta formázását, s bár fogalma sem volt, mire akar kilyukadni Melinda, szívesen beszélgetett vele ételekről. – Nekem a leglélekmelengetőbb étel a tejszínes krémmel bevont csokitorta.

– Mmm, ez mennyeien hangzik. – Melinda egy makulátlanul fehér szalvétát vett elő az egyik fiókból. – De ha már a mennyei dolgoknál tartunk: Mr. Larsson nagyon jóképű és szexi, nem gondolod?

Jóságos ég, csak nem csap fel kerítőnőnek? Emilie óvatosan vett egy mély lélegzetet.

– Nekem fel se tűnt.

Melinda hangosan felkacagott.

– Ezért pirultál el annyira, mi?

– Nem pirultam el! Csak ki vagyok melegedve a munkától. – Emilie már bánta, hogy elmesélte Melindának és Errisnek, hogyan törte össze Tom a szívét, és hogy megemlítette Melindának véletlen találkozását az új vendéggel.

– Szeretnéd egy kicsit kényeztetni a jóképű Mr. Larssont a puha... meleg... – Melinda valósággal dorombolva ejtette ki ezeket a jelzőket – ínycsiklandó zsömléiddel?

– Mi? – Emilie-nek égett az arca. – Nem, dehogy! Ne légy nevetséges!

Volt viszont valami, ami tényleg nevetséges volt: az, hogy ez a gondolat vadul megdobogtatta Emilie szívét. Mi a fene üthetett belé?

– Csak ugratlak – mondta Melinda.

– Tudom – mormolta Emilie, és elmosolyodott. Melinda pajkos, ugyanakkor bölcs és kedves.

- De egyvalamit árulj el nekem: Erris tud róla, hogy ennyire odáig vagy a vendégünkért?
- Micsoda? – Melinda eltátotta a száját, majd felkacagott. – Nehogy ilyet mondj neki! Nagyon féltékeny tud lenni.
- Ki tud féltékeny lenni? – zengett fel Erris hangja, miközben arcán széles mosollyal belépett a konyhába.
- Az csak ránk tartozik – Melinda Emilie-re kacsintott, majd a férje felé fordult. – Semmi köze hozzád, szerelmem.
- Valóban? – Erris keresztbe fonta a karját. – Ha elhallgatsz előlem dolgokat, akkor én sem árulom el az én titkomat – jelentette ki, és vidám szikrák táncoltak a szemében.
- Milyen titkot? – kérdezte Emilie és Melinda egyszerre.
- Erris kuncogott, és felvonta a szemöldökét.
- Az előbb tettem le a telefont...
- Kivel beszéltél? – kérdezte Melinda.
- Kesneyvel.
- Melinda mozdulatlanra dermedt, majd eltátotta a száját.
- Mi? Csak nem...?
- Elfolyt a magzatvize.
- Jaj! – Melinda a férje karjába omlott; egy darabig csak ölelték egymást, aztán az asszony hátrébb lépett, megtörölgette az arcát, és így szólt: – Mennünk kell! A kislányomnak szüksége van rám! Ugye nem baj, Emilie?
- Emilie-nek görcsbe rándult a gyomra. Melinda és Erris távozásával egyedül kellene kiszolgálnia Larssont. De persze nem mondhatott nemet Melindának, ezért mosolyt erőltetett az arcára, és így felelt:
- Még szép, hogy nem! Mindjárt megszületik az unokád! Induljatok, most rögtön!
- Melinda hálásan megszorította a kezét.
- Erris reggel már újra itt lesz. Addig is vigyázz magadra, és gondoskodj Mr. Larssonról!

3. FEJEZET

Emilie-nek sikerült mosolyognia, bár a forró tányér égette ujjait a fogókendőn át.

– Parancsoljon, a főétel. Grillezett tengeri sügér tört bébiburgonya ágyon, tejszínes spenóttal és mézes-mustáros peccsenyelével – mondta, majd letette a férfi elé.

– Köszönöm. – Joel felnézett rá. – Igazán... csodásan néz ki.

– Tölthetek még egy kis bort? – kérdezte Emilie, és még neki is feltűnt, mennyire bizonytalan a hangja.

Szokatlan volt, hogy a pincérnő szerepét is neki kell betöltenie, ráadásul remegett a térde, annyira ideges lett Joel Larsson közelségétől. A helyzetet még furcsábbá tette, hogy egyszerű pólójában, kopott farmerjában és szebb napokat látott cipőjében a férfi egyáltalán nem illett az elegáns környezetbe.

– Nem, köszönöm – felelte Joel.

– Rendben. Jó étvágyat!

Emilie visszasietett a konyhába. Zaklatott volt, pedig még csak a második fogást szolgálta fel a férfinak, aki annak ellenére, hogy korábban együtt nevettek a parton, egyáltalán nem tűnt boldognak. Döbrentnek, sőt csalódottnak látszott, amikor megpillantotta, s ez fájt Emilie-nek. Aztán elmondta, hogy Erris és Melinda az unokájuk születése miatt van távol, s ekkor úgy tűnt, Joel feloldódott egy kicsit; még egy mosolyt is sikerült kipréselnie magából, bár a szeme egyáltalán nem volt vidám.

Viselkedése egészen zavarba ejtette Emilie-t. Nem értette, mi baja. Még abban sem volt biztos, hogy ízlik neki az étel, pedig kitűnő osztályzatokat kapott a vendéglátóipari főiskolán, ráadásul Michel Lefèvre mellett tanulta ki a szakma fortélyait, és huszonhét évesen már saját éttermet nyitott Tommal. Tudta, hogy jó abban, amit csinál – de akkor miért nem csillogott egy szikrányi öröm sem a férfi szemében?

– Kop-kop... bejöhetek?

Joel?

Emilie vett egy mély lélegzetet, s az ajtó felé fordult.

Tényleg ő volt az, egy üres tányérral az egyik, egy üveg borral a másik kezében. Emilie mégsem őt látta, hanem Tom dühös arca jelent meg a lelki szemei előtt.

„Két csillag! Két rohadt csillag Raoul Dansontól! Mondtam, hogy rossz a menü, de te sose hallgatsz rám! Bisztróételeket kéne csinálnunk, nem másodosztályú Lefèvre-utánzatokat! Lehúzzhatjuk a rolót, és ez a te hibád!”

Másodosztályú Lefèvre-utánzat! Tom tudta, hogyan kell belerúgni valakibe, hogy igazán fájjon, és most itt van Joel az ajtóban. Vajon ő is valami hasonlóra készül? Emilie megnedvesítette az ajkát.

– Igen, persze. Mit tehetek önért?

A férfi némi tétovázás után beljebb lépett, és óvatosan letette a tányért és a bort a konyhaszigetre. Amikor ismét felé fordult, Emilie megkönnyebbülten állapította meg, hogy kritika helyett csak némi bizonytalanság ül a tekintetében.

– Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek.

Emilie erre egyáltalán nem számított. Nyelt egy nagyot.

– De miért?

– Amiért – Joel megvonta a vállát – furán viselkedtem.

Emilie úgy érezte, az lesz a legjobb, ha inkább nem mond semmit.

– Arra gondoltam... Szerettem volna megkérdezni, hogy nem inna-e meg velem egy pohár bort, és megpróbálom megmagyarázni... – A férfinak megrezsent a szája sarka, s ettől valahogy a szeme is életre kelt: varázslatos melegség költözött bele.

– Rendben. – Emilie kivett a szekrényből két borospoharat, kihúzott egy széket, és leült.

Joel fogta a borosüveget, és felvonta a szemöldökét.

– Szeretné megkóstolni, *madame*?

Bár a férfi francia kiejtése rettenetes volt, ismét felvillantotta játékos oldalát, mint a parton, Emilie pedig érezte, hogy oldódik a feszengése. Őszinte mosoly derítette fel az arcát.

– Nem, köszönöm. A *madame* azt szeretné, ha csipkedné magát.

Joel felnevetett, ami veszélyesen megejtővé tette a vonásait. Emilie lesütötte a szemét, úgy figyelte, ahogy kitölti a bort előbb neki, majd magának.

– Egészségére! – Joel egyenesen ránézett, és felemelte a poharát.

Emilie-nek csak most tűnt fel, hogy időközben Joel is leült. Fogta a poharát, koccintott a férfival, ivott egy kortyot, hogy bátorságot merítsen, majd így szólt:

– Szóval?

– Szóval... – Joel az ajkába harapott, majd felsóhajtott. – Oké, először is azt szeretném mondani, hogy nem vagyok csodabogár, legalábbis nem vagyok furcsább, mint bárki más, de tudom, hogy a viselkedésem másra utalt az imént...

– Ööö...

– Ne mondjon semmit. – Joel elmosolyodott, ivott a borából, aztán elhalványult a mosolya. – Az a helyzet, hogy ezt az utat az egyik barátomtól kaptam ajándékba.

– Szuper!

– Igen... valóban az. Fantasztikus. – A férfinak elfelhősödött a tekintete. – De... nem erre számítottam.

– Ezt hogy érti? – Emilie-nek elszorult a szíve. – Nincs meglepedve?

– De, de! A hiba az én készülékemben van. Meg se néztem a prospektust... csak a képet a borítón... Azt hittem, teljesen egyedül leszek, szóval amikor felbukkant a parton, én... – Joel felsóhajtott – nagyon meglepődtem.

Emilie óvatosan elmosolyodott.

– Az nekem is feltűnt... Szóval azt hitte, úgy él majd itt, mint Robinson Crusoe?

– Valami olyasmi... Nem számítottam ekkora luxusra, se arra, hogy kiszolgálják... Őszintén szólva sokkal szívesebben ennék itt a konyhában, ha nincs ellene kifogása.

Emilie ismét kortyolt egyet s közben elképzelte, milyen lenne, ha a férfi itt ülne vele, miközben elkészíti neki a különféle fogásokat. Természetesen furcsán érezné magát, de volt valami megkapó abban, ahogy a férfi ránézett, reménykedő kifejezéssel az arcán, és arra jutott, hogy végül is Joel a vendég, ha a konyhában akar étkezni, nyugodtan megteheti.

– Részemről rendben – válaszolt. – Jöhet a desszert?

– Régóta dolgozik itt? – Joel boldogan ült volna néma csendben a lányt figyelve, aki ügyes mozdulatokkal éppen a desszertje összeállításán fáradozott, de nem akarta zavarba hozni, meg egyébként is szeretett volna többet megtudni róla.

– Nem, három hete érkeztem Angliából. A szerződéselem csak rövid időre szól.

– Nagy utat tett meg érte.

A lány elvörösödött.

Skit! – szitkozódott magában Joel. Mégiscsak sikerült zavarba hoznia – de hát szeretett hangosan gondolkozni. Ez a rossz szokás onnan eredt, hogy folyamatosan informatikai biztonsági rendszerekkel csatázott a munkája során, ami a részéről állandó belső dialógussal járt együtt, s ennek időről időre hangot is adott, anélkül hogy feltűnt volna neki. A jövőben óvatosabbnak kell lennie.

– Nagy a távolság, de időszerű volt a dolog – felelte végül a lány, miközben az utolsó simításokat végezte Joel *crème brûlée*-jén. – Az állandó séf két hónapos szabadságot vett ki, ha jól tudom, azért, mert meghalt egy közeli hozzátartozója. Úgyhogy adódott ez a lehetőség, én pedig megragadtam. – Emilie berakta a kis tálkát a hűtőbe, majd ismét szembefordult Joellel. – Kicsit várnunk kell, míg lehűl. Meg vagyok csúsztatva.

– Miattam. – Joel mindkettőjüknek töltött még bort. – Jöjjön, üljön le. Meséljen arról, mit csinált,

mielőtt idejött volna.

Emilie odament hozzá, de nem ült le; felvette a poharát, s a pultnak támaszkodott.

– Szerintem úgy igazságos, hogy most én kérdezzek magától.

Joel hátradőlt, karját keresztbe tette a mellkasán. Nagy volt a kísértés, hogy igyon még, de a kimerültség miatt már így is zavaros volt a feje, ezért inkább önmegtartóztatást gyakorolt.

– Rendben, kérdezzen.

– Az a barát miért bérelte ki magának a szigetet? És maga miért nem nézte meg a prospektust?

– Ez két kérdés.

Ráadásul mindkettő nagyon lényegre törő, és Joelnek egyiket sem állt szándékában megválaszolni. Emilie tekintete azonban a kíváncsiság mellett kedvességet is sugárzott. Nils jó volt a nagyvonalú gesztusokban, de nem igazán lehetett vele érzelmekről beszélgetni. Ami pedig az ő családját illeti... nem, arra egyhamar biztosan nem fog sor kerülni, állapította meg magában görcsbe ránduló gyomorral. Talán ha mesélne Emilie-nek a történekről, azzal könnyíthetne a lelkén...

– Ez a barátom, Nils... úgy volt, hogy ő lesz az esküvői tanúm...

Emilie szeme egy egészen picit elkeskenyedett.

– De aztán az esküvő elmaradt – folytatta Joel, és elszorult a torka. – És nem én mondtam le. – Nyelt egy nagyot. Ennyinek elégnek kell lennie. Semmi szükség arra, hogy Emilie végighallgassa az egész történetet.

– Sajnálom – mormolta szomorú szemmel a lány.

Mennyi empátia – kár, hogy méltatlanra pazarolja... Joel vett egy mély lélegzetet.

– Nyolc héttel ezelőtt történt. Úgy volt, hogy ebben a három hétben megyünk nászútra. Nils azt mondta, ha már úgyis szabaddá tettem magam erre a három hétre, akkor utazzak is el valahová, és lefoglalta ezt a helyet. Aztán kivitt a reptérre, és a kezembe nyomta a prospektust...

– De magának nem volt szíve belenézni – fejezte be helyette a lány.

– Valami olyasmi. – Joel lesütötte a szemét. Úgy érezte magát, mint valami aljas szélhámos.

Ekkor halk pittyegés törte meg a csendet. Emilie bocsánatkérő pillantást küldött felé.

– Ez Melinda lesz... – Előkapta a telefonját a nadrágzsebéből, és megnézte az üzeneteit. – Megszületett az unokája! Fiú, Bennek hívják!

Joelnek elakadt a lélegzete, amikor előtörték az érzelmek. Mi lelte? Nem szokása elérékenyülni holmi kisbabák miatt. Bizonyára a fáradtság miatt van, aludnia kell. Felpattant.

– Ez csodás hír. Kérem, gratuláljon nekik a nevemben.

– Rendben. De máris megy? Mi lesz a desszerttel?

– Egye meg nyugodtan. – Joel elmosolyodott. – Bocsánat, de azt hiszem, kidőlök.

– Ó, csak nyugodtan. Nagyon kimerült lehet. Jó pihenést.

Joel bólintott, és megindult az ajtó felé. Talán ezúttal tényleg tud majd aludni. Ha igen, akkor nyolc hét után ez lesz az első alkalom.

4. FEJEZET

– De nagy a szemed, nagy! – Emilie nem tudott uralkodni magán, felkuncogott. – Tartsd kicsit messzebb a telefont.

– Várj, egy pillanat... – Némi helyezkedés után a nagymama egész arca láthatóvá vált. Ősz haj, ezüst keretes szemüveg, élénkkék garbó, csodálatos mosoly. – Emilie! Látlak!

Emilie maga is elmosolyodott.

– És még azt mondják, hogy az öregek nem tudják kezelni ezeket az új kütyüket. Ügyes vagy, nagy!

– Milyen okos dolog ez. Olyan, mintha tévét néznék.

– Az okostelefonok *okosak*, nagy! ezért hívják úgy őket. Ezért nyaggattalak annyit, hogy vegyél, így most láthatjuk egymást beszélgetés közben. – Emilie felállt. – És mindent meg tudok mutatni neked.

– Ó! Mi ez?

– Ez a szép kis nappalim... Átállítottam a kamerát, hogy te is láthasd. – Emilie megmutatta nagymamájának a nappalit és a tengerre néző hálószobát. A kedvenc helyiségét, a fürdőszobát sem hagyta ki, majd a kis konyha következett a fából készült pultokkal.

– Látom Rubyt a gyümölcsstáiban – jegyezte meg a nagy! nevetve.

Emilie elvigyorodott. Ruby volt az imádott Rubik-kockája neve. Még kicsi korában kapta a nagymamájától, és mindig mindenhová magával vitte, bár sosem tudta kirakni. Visszafordította maga felé a kamerát.

– Még szép, hogy magammal hoztam. Rád emlékeztet: színes és kaotikus.

– Nagyon vicces.

– Na, mit szólna a kis kuckómhoz itt a paradicsomban?

– Gyönyörű, kedvesem. Biztos nagyon szereted. Most viszont áruld el: van időd pihenni is egy kicsit?

Emilie bólintott.

– Igen, most csak egy vendég van.

– Egy?

– Igen... – Emilie érezte, hogy felgyorsul a pulzusa. – Egy svéd férfi. Szakított vele a menyasszonya az esküvő előtt, szóval össze van törve a szíve.

– Ó, szegény... De legalább van bennetek valami közös. Jóképű?

– Igen... eléggé... de nagyon visszahúzódó. – Emilie szúrást érzett a mellkasában a megbántottságtól. – Maga készíti a reggelijét, utána meg egész nap vitorlázik, szóval ebédet se kell csinálnom neki, csak vacsorát... Melinda meg Tortolán van a lányával, aki nemrég szült, szóval eléggé csendes az élet errefelé.

– És ez nem tetszik, ugye, Em? – nézett rá a nagymamája felvont szemöldökkel.

– Minden rendben. Komolyan. Sok mindent át kell gondolnom.

– A csend és béke ritka kincsnek számít a mai világban. Én azt tanácsolom, hogy hozd ki belőle a legtöbbet. Most viszont el kell búcsúznom, Audrey van az ajtónál. Kölcsönkértem tőle egy romantikus regényt. Tudod, olyan erotikusat. Imádom őket.

– Nagy!

– Ne nagyizz! Lehet, hogy öreg vagyok, de még lélegzek.

Emilie nevetve csóválta a fejét.

– Szia, nagy! Szeretlek.

– Szia, édesem. –

Azzal a képernyő elsötétült.

Nagy!... Emilie nem is tudta, mihez kezdene nélküle. Amikor közte és Tom között vége lett,

ösztönösen a nagymamájához menekült Calderburghbe. Eszébe se jutott a szüleihez menni Abu-Dzabiba. A nagymamájához mindig is szorosabb kapcsolat fűzte, mint a szüleihez, s ez a nagypapája halála után csak még erősebbé vált.

Letette a telefont, öntött magának egy csésze kávé, majd kiment a verandára, és letelepedett a hintaágyra. A frangipáni fák ágai között látta a türkizkék tenger egy apró szeletét, hallotta a partnak csapódó hullámok hangját.

Eszébe jutott a nagy kérdés: „Jóképű?” Ha Joelre gondolt, szédülés tört rá, kóválygott a feje. Ő igen, Joel jóképű, sőt, ez még enyhe kifejezés, de nem akart lovat adni a nagymamája alá. Pont annyira hiányzik most neki egy férfi, mint egy golyó a fejébe, ami pedig Joelt illeti...

Felsőhajtott. Amikor négy nappal ezelőtt megjelent a konyhában, és a kútba esett esküvőjéről beszélt, Emilie nagyon meglepődött. Még most is elszomorította a dolog. Átérezte a férfi fájdalmát. Neki is legalább ennyire fáj, amikor Tom elmondta, mi van köztük Rachellel, és hogy hamarosan babájuk születik...

Megborzongott. Elszorult a torka, de ezúttal nem jöttek a könnyek. Helyette emlékképek úsztak el lelki szemei előtt. Tomról és Rachelről. A pillantások, amiket a bisztróban váltottak... Ahogy megérintették egymást, amikor elhaladtak egymás mellett a teli tálcákkal...

Emilie-nek akkor nem tűnt fel a dolog, de ma már minden világos volt. Ahogy Tom arra felragyogott, amikor Rachel meglátta. És a tény, hogy Rachel mindig makulátlan külsővel, kisminkelve, drága parfümtől illatozva jelent meg a munkahelyén. Emilie maga sem értette, hogy lehetett ennyire vak. Miért nem vette észre, mi folyik az orra előtt hónapokon át?

A nagymamája nem tévedett, sok közös van bennük Joellel. Éppúgy átérzi a férfi fájdalmát, mintha a sajátja lenne. És az is egyértelmű, hogy alakulhat köztük valami – négy nappal ezelőtt legalábbis még így gondolta, de azóta elbizonytalanodott. A beszélgetésük óta Joel távolságtartóan viselkedett vele. Nem időzött sokat a vacsoránál, keveset beszélt, és ettől feszült volt a légkör a konyhában – a konyhán kívül pedig...

Emilie felsóhajtott. Joel rengeteget volt távol. Ha nem tudta volna róla, hogy a vitorlázás szerelmese, meg lett volna győződve róla, hogy kerüli. Harapdálni kezdte az ajkát, de aztán megálljt parancsolt magának. Nem hagyhatja, hogy ismét eluralkodjon rajta a bizonytalanság. Joel nem kerüli – csak megtört ember, akinek a gondolatait még mindig az egykori menyasszonya tölti ki...

Ő nem ugyanígy volt Tommal? Kizárta a külvilágot, újra meg újra levetítette magában a történeteket. Lehet, hogy Joel is ezt csinálja: próbálja feldolgozni az eseményeket. Persze az sincs kizárva, hogy egyszerűen csak élvezi a vizet és a csendet.

Emilie a kávéját kortyolgatta, és figyelte a pillangót, mely az egyik közeli hibiszkusz szirmain táncolt. Tudatos jelenlét – ez az! Él a pillanatnak! Arra figyelj, ami ott van előtted! Béke, csend, kényelem és kávé...

Eszébe jutott valami, amit korábban a nagymamája mondott a kedvenc kávézójáról. Azt állította, hogy a felújítás óta mindenféle kényelmet nélkülöz. A kávéfőző olyan hangos, hogy még a saját gondolatait se hallja tőle az ember, beszélgetésről meg aztán álmodni se lehet a közelében. Emilie visszafojtott lélegzettel meredt a kávéscsészéjébe. Rádöbrent, hogy felfedezett egy piaci rést. Egy csendes kávézó...

Ez az: Café Hush... nem: *Hygge!* Café *Hygge!* Egy hely, ahol a régimódi kényelemé a főszerep. Szőnyeggel borított padlók, kényelmes párnák a megfáradt, öreg csontoknak. Az ételek pedig... Emilie hirtelen felállt. Csokitorta, mézeskalács emberke, ínycsiklandó pogácsák és péksütemények! Lélekmelengető finomságok!

Tom azt ígérte, megveszi az üzletrészét a bisztróban. A neki járó összegből új üzletet nyithat, valami kisebbet; nem Londonban, de Calderburgh éppen megfelelhet a célra. Akkor a nagymamájának lenne hová betérni a barátnőjével, Audreyval.

Belebújtatta a lábát a papucsába. Mivel Joel a napjai nagy részét amúgy is valahol máshol töltötte, ennél jobb alkalmat keresve sem találhatott volna az ötlete kidolgozására. Akár a receptjeit is tökéletesíthetné, Joel pedig remek tesztalany lenne. Kinek is lehetne nagyobb szüksége a kényeztetésre, mint egy megtört szívű férfinak?

5. FEJEZET

Joel lekanyarodott a főútról, nyitott dzsipjével végigdöcögött a rögs ösvényen, és megállt a Tortola legmagasabb pontján levő parkolóban.

Még sosem volt ilyen rosszkedvű. Megigazította a napszemüvegét, felvette a hátizsákját, és elindult az „Apple Bay” felirattal jelzett kirándulóúton. Nem mintha különösebben látni akarta volna Apple Bayt, inkább a tíz kilométeres túra vonzotta. Mire megteszi az utat oda-vissza, alaposan kimerül, s az talán eltereli a figyelmét a szívét hasogató fájdalomról.

Hogyan fajulhattak idáig a dolgok? Hogy lehet, hogy Nils tökéletes búvóhelyén állandó menekülésre kényszerül? Menekülésre egy csillogó szempár elől, a száj elől, mely oly készségesen húzódott a lehető legédesebb mosolyra, s a járomcsont elől, mely valósággal könyörgött, hogy lassan végigsimítson rajta a hüvelykujjával. Emilie...

Joel megállt, és megtörölte izzadságtól gyöngyöző homlokát. Nem értette, mi történik vele. Miért kísértik ezek az érzelmek? Hisz a tervek szerint ez lenne az Astriddal közös nászútjának harmadik napja. Az erdő, melyen át utat tört magának, a családja Stockholmtól keletre fekvő szigetére emlékeztette. Ott találkozott először Astriddal...

Tizenhat éves volt. Astrid anyja nem sokkal korábban halt meg autóbalesetben, az apja, Karl pedig – Joel apjának a legjobb barátja és üzlettársa – elvitte az akkor tizenöt éves Astridot Joel családjához a szigetre, mert időre volt szüksége, hogy meg tudjon birkózni a veszteségével. Joel két bátyja, Johan és Stefan éppen az egyetemi barátaikkal utazgattak, s mivel Astrid sem igazán akart túl sok időt eltölteni Joel húgának társaságában, egyre többet volt együtt Joellel. Mindketten ugyanazokat a dolgokat szerették: vitorláztak, felfedezőutakat tettek, üldögéltek a parton a tábortűz mellett...

Joelt kellemes melegség árasztotta el az emlékektől. Így kezdődött a kapcsolatuk: két félénk tinédzser, akik közt barátság szövődött a nyári szünetben. A rákövetkező nyáron visszatértek a szigetre, de akkor már túlléptek a barátság határain, és pár lett belőlük. Kapcsolatuk az egyetemi évek alatt is kitartott: sohasem flörtöltek mással, nem úgy, mint a csoporttársaik. Már öt éve voltak együtt, amikor apja biztatására Joel megkérte Astrid kezét, akinek apjánál nem sokkal korábban Parkinson-kórt diagnosztizáltak.

A lánykérés örömteli alkalom lehetett, de Joel csak arra emlékezett belőle, hogy az akkor készült szelfijüket használta háttérképnek a számítógépén. Hirtelen fájdalom hasított a halántékába. Kénytelen volt megállni egy pillanatra, s mikor folytatta útját, rádöbbsent, hogy az összes Astriddal kapcsolatos kellemes emléke ahhoz a bizonyos első nyárhoz volt köthető a szigeten. Szédülés fogta el, léptei ismét elbizonytalanodtak. Mintha valaki satuba szorította volna a mellkasát.

Elhessegette az emlékeket, majd erőt vett magán, és meggyorsította lépteit. Az ösvény egyre nehezebben volt járható, de Joel örült a kihívásnak. Sokkal könnyebb volt átvágnia az akadályokon, mint rendet teremteni a fejében dúló káoszban.

Aztán egyszer csak egy tisztáshoz ért egy sziklafal tetején, ahonnan jó kilátás nyílt az öbölre. A vízen egy jacht horgonyzott, fedélzetén egy család. Az apa egy könyvvel a kezében ejtőzött, az anya napozott; két kamasz fiú lökdösődött, majd harsány nevetgélés közepette a vízbe vetették magukat.

Joel letelepedett egy sziklára, levette a hátizsákját, előkapott egy üveg vizet, és nagyot húzott belőle. Hangoskodó testvérek közt nőtt fel, ő maga viszont mindig csendes volt. Johan és Stefan, a bátyjai az egyetem után csatlakoztak is a Larsson Lüning Constructionhoz, Joel azonban az apja győzködése ellenére soha nem akart a családi cégnél dolgozni. Az informatika mindig sokkal jobban érdekelt, ezért is döntött úgy, hogy inkább az informatikai biztonság terén csinál karriert. Amint megkérte Astrid kezét, belevetette magát a cége felépítésébe, és mostanra, nyolc évvel későbbre a Larlock nevű vírusirtó szoftvere világszerte piacvezető lett. Büszke is volt rá – de milyen árat

kellett fizetnie ezért?

„Joel, beszélünk kell...”

Astrid sápadt volt és ideges, amikor megtette a bejelentését. Joel összeszorította a fogát, és nyelt egy nagyot. Nem lehetett könnyű bevinni ezt a halálos csapást, ő viszont a másik oldalon egyenesen sokkot kapott: nem kapott levegőt, azt se tudta, hol van. Erre nem számított. Igaz ugyan, hogy Astrid az előtte levő fél évben sokat túlórázott, miután átvette az apja helyét a Larsson Lünning Construction igazgatótanácsában, de Joel hitt neki, amikor azt mondta, rengeteg a tanulnivalója, és Johan hatalmas segítség a számára.

Lehunyta a szemét, és erősebben szorította az üveget. Astrid azt állította, semmi sem történt, ugyanakkor közölte, hogy Johan iránti érzései valódiak és egyre erősebbek, ezért nem lehet a felesége. A kezdeti sokk után Joel bénultan várt... mire is? Talán arra, hogy a szűrő fájdalom elintézzze... hogy megszabadítsa...

Felsőhajtott, és ivott még egy kortyot a langyos vízből. Emilie... A lány mellett mindennek érezte magát, csak bénulni nem. De nem engedhet szabad utat a vágyainak. És nem engedheti, hogy feltűnjön a lánynak, mennyire vonzódik hozzá. Azt sem árulhatja el neki, hogy mindig éhesen hagyja el a konyháját, mert túl kicsik neki az adagok, hiszen látni való, mennyire büszke a munkájára.

Kíváncsi lett volna, vajon milyen próbatételeket kellett kiállnia Emilie-nek. Milyen lehetett az élete? Elhatározta, hogy nem lesz annyira távolságtartó vele. Ki tudja, talán éppen egy barátira van szüksége, valakire, akivel beszélgethet. Joel érzelmi szempontból nem volt a legjobb állapotban, de úgy érezte, képes felnőni a feladathoz.

Felkapta a hátizsákját, és szép csendben elindult vissza a dzsipjével, hogy mielőbb hazavitorlázhasson Buck Islandre.

– Emilie...?

A lány összerezett, s a cukormázzal teli tál kicsúszott a kezéből, de sikerült elkapnia. Vett egy mély lélegzetet, és felnézett. Joel állt a tálalószekrény mellett; hófehér pamutinget és lezser szövetnadrágot viselt, ujjai a rádió hangerő-szabályozó gombján pihentek.

– Bocsánat... – mormolta. – Próbáltam felhívni magamra a figyelmét, de túl hangos volt a zene.

Emilie orrát megcsapta a férfi kölnijének fűszeres illata, és teljesen megzavarta az érzékeit. Nem értette, miért kellett Joelnek éppen most felbukkannia, amikor eldöntötte, hogy a távollétét kihasználva kísérletezni kezd néhány recepttel a Café Hygge számára.

Megértette, hogy Joel az összetört szíve miatt volt olyan távolságtartó az elmúlt néhány napban, de akkor is fájdalmas volt számára az elutasítás. Szeretett volna barátságosan viselkedni a férfival, de túl sebezhetőnek érezte magát. Tom mély sebeket ejtett a szívére, és bár nem szándékosan, de Joel is ugyanezt művelte vele.

– Semmi gond – felelte, miután megnedvesítette az ajkát. – Csak nem számítottam senkire.

Joel arcának bal felén egy gödröcske jelent meg.

– Azt látom...

Vajon ezzel a zenére utal, vagy az ujjatlan felsőre és rövidnadrágra, mely fölött csak egy egyszerű kötényt viselt?

– Hát, legalább táncolni nem látott.

Joel szeme megrebbent.

Úristen! Emilie érezte, hogy lángol az arca.

– Vagy látott?

A férfi némi tétovázás után bólintott, s egy második gödröcske is megjelent az első alatt. Látszott, hogy igyekszik uralkodni magán, mert nem akarja még jobban zavarba hozni. Persze Emilie-nek nem volt semmi oka feszengeni, hiszen csak táncolt. A fenébe is!

– Maga szokott táncolni? – kérdezte

– Jaj, dehogy! – Az eddig visszatartott mosoly felderítette a férfi arcát. – Kivéve, amikor részeg vagyok. Magával ellentétben nekem nincs...

– Ritmusérzéke? – Emilie szája sarka önkéntelenül is mosolyra húzódott. – Jó mozgása?

Joel felnevetett.

– Egyik sincs.

A férfi most olyan másnak tűnt. Talán a vakáció jót tett megsebzett szívének – de ez nem adott magyarázatot arra, miért jelent meg ilyen váratlanul a konyhában. Emilie kissé gyanakvóan figyelte.

– Szóval, mit csinál? – kérdezte Joel, közelebb lépve a konyhaszigethez.

– Csokoládés-rumos süteményvariációkat.

– Próbálja kikísérletezni a legjobb kombinációt? Szóljon, ha segítsek a kóstolásban.

A férfi tekintete barátságos volt, de bármennyire is lefegyverzően viselkedett, Emilie tudta, hogy nem szabad túl közel engednie magához.

– Úgy lesz – felelte. – Kér valamit? Egy kis rágcsálnivalót? Kávét? Egy hideg italt?

Joel kihúzta magát.

– Egy kávé remek lenne, de majd én elkészítem, maga most el van foglalva. Kér maga is? Vagy inkább teát? Szerintem még egy omlettet is össze tudok dobni, ha éhes.

– Joel, tényleg el kellene olvasnia azt a prospektust. A kávéfőzés az én dolgom. Hova vihetem? A teraszra vagy inkább a medencéhez?

– Reméltem, hogy itt ihatom meg. A maga társaságában, ha nem bánja.

Emilie legszívesebben ismét közel engedte volna magához, de félt a következményektől. Bárcsak itt lenne Melinda villámhárítónak, de ő még szabadságon volt, hogy segítsen Kesneynek a kisbaba mellett.

– Ezek szerint bánja? – Joel szemében kezdett kihunyni a fény.

– Nem, dehogyis, csak... most sok a dolgom.

– Nem, nem azért. Haragszik rám, ugye? – A férfi megcsóválta a fejét. – Sajnálom, hogy annyira távolságtartó voltam az utóbbi napokban, Emilie.

– Semmi baj. De most már tényleg folytatnom kéne...

– De igen, van baj. – Joel hangja gyengédebbé vált. – Kérem. Engedje meg, hogy készítsek magának egy kávét.

– Miért?

– Mert akkor talán ott folytathatnánk, ahol abbahagytuk. Legutóbb két kérdést tett fel nekem, nem emlékszik? Ez azt jelenti, hogy még kérdezhetek egyet.

Joel tekintete kezdte levenni a lányt a lábáról, de emlékeztette magát, hogy nem kapkodhat el semmit. Mindig is túl könnyen kezdett kötődni, mert nem szerette az egyedüllétet, de ezúttal okosabbnak kell lennie. Bölcsebbnek.

– Emilie...? – Joel mosolya egyre jobban elhalványodott.

A lány vett egy mély lélegzetet.

– Joel... nem fogjuk ott folytatni, ahol abbahagytuk, amíg el nem árulja nekem, miért csak egy-két szót váltott velem az utóbbi napokban.

A férfinak elfelhősödött a tekintete. Látszott, hogy viaskodik valamivel, de Emilie nem volt hajlandó lelkiismeret-furdalást érezni, amiért kérdőre vonta.

– Hogy is magyarázzam meg... – A férfi nyelt egy nagyot. – Mióta Astrid szakított velem, úgy érzem, mintha egy hatalmas labirintusban bolyonganék. Zsibbadt vagyok, és elveszett. Nem értek semmit... se magamat, se Astridot, se a kapcsolatunkat... – A tekintetébe ismét gyengédség költözött. – Mikor legutóbb itt voltunk és beszélgettünk, az olyan volt, mintha visszatértem volna a való világba. Minden olyan könnyű volt, és hétköznapi. De aztán másnap reggel belevillant az agyamba, hogy ha itt maradnék, ahelyett hogy megpróbálnám átgondolni az elmúlt tíz évemet, és lezárni végre azt a fejezetet, akkor az elvonná a figyelmemet.

– Mármint a hétköznapiságom?

Joel kissé elvörösödött, majd bólított.

– Mikor az ember világa a feje tetejére áll, a hétköznapi dolgok rendkívül vonzóak tudnak lenni. Emilie érezte, hogy megenyhül az arckifejezése. Tudta, mit érez Joel. Amikor Tom közölte vele

a hírt Rachelről és a babáról, ő is teljesen magába fordult. Hetekre elrejtőzött a paplanja alá, ott zokogott. Próbálta megérteni, miért dúlták fel fáradságos munkával felépített életét. Ezért is jött Buck Islandre: menekült az állandó tépelődés elől, nem akarta tovább boncolgatni a Tommal közös múltját.

Az, hogy lefoglalhatta magát a munkával, amit úgy imádott, hogy új kihívásokkal nézhetett szembe – számára ez jelentette az igazi vonzerőt, ez volt az ő „hétköznapisága”. Más megvilágításba kerültek a dolgok, olyasmiket is észrevett, amik korábban fel se tűntek neki.

– Szóval távol maradt tőlem, de aztán meggondolta magát... Most már vágyik a hétköznapi dolgokra?

– Igen. – Joel szeme megtelt melegséggel. – Meg a barátságra is. Szeretnék a *maga* barátja lenni, ha megengedi.

Emilie titokban pont erre vágyott. De mi lesz, ha a férfi ismét eltávolodik tőle? Persze mindenki megérdemel egy második esélyt...

Joel megcsóválta a fejét.

– Most azt gondolja, hogy megint el fogok zárkózni...

– Nem... csak...

Emilie hosszú idő óta először boldog volt, és motivált: a saját kávézó ötlete felvillanyozta. Aztán megérkezett Joel, s ő azon kapta magát, hogy már a férfi pusztán látványától is száguld a pulzusa.

Az ajkába harapott. Egy *barátnak* nem kellene ilyen reakciót kiváltani belőle. Bárcsak tudná, hogyan lehetne Joel *barátja*!

– Emilie, ha megengeded... ugye tegezhetlek? – Amikor Emilie bólintott, a férfi folytatta: – Ha megengeded, be tudom bizonyítani, hogy megbízhatasz bennem... De ahhoz egy kis környezetváltozásra lesz szükség. Mit szólnál egy kis kiruccanáshoz?

Emilie mélyen a szemébe nézett, majd felvonta a szemöldökét.

– Hová?

– Le a partra! – A férfi valósággal ragyogott. – Jó móka lesz. Megígérem.

Emilie nem tudott ellenállni a mosolyának; minden kételye eloszlott.

– Rendben. De először be kell fejeznem, amit épp csinálok. – Felkapta a cukormázás tálat, és elmosolyodott, amikor egy ötlet kezdett körvonalazódni a fejében. – Tíz perc múlva találkozunk kint.